

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 martie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Nicolae Gordilă,
Judecători Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 07 august 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015, declarat de avocatul Valentin Bobu, în numele inculpatului

*Costiș Ruslan Ivan, născut la
05 ianuarie 1989 în or. Novaia Ușița, reg. Hmelnițk,
Ucraina, locuitor al or. Ungheni, str. Delești 16,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

<i>în instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare a cauzei 29 mai – 07 august 2015,</i>
<i>în instanța de apel:</i>	<i>08 septembrie – 14 octombrie 2015,</i>
<i>în instanța de recurs:</i>	<i>11 ianuarie 2016 – 09 martie 2016.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Ungheni din 07 august 2015, Costiș Ruslan a fost condamnat în baza art. 186 alin. (4) Cod penal la 5 ani închisoare și în baza art. 217 alin. (2) Cod penal la 6 luni închisoare.

În temeiul art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumulul total al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsa definitivă de 5 ani 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, din 02 mai 2015, deducându-se durata aflării în arest preventiv din 02 mai 2015 și până la 06 august 2015.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul lui Curus Veaceslav, prejudiciul material în mărime de 30.000 lei.

2. Instanța de fond a constatat, că în perioada lunilor martie – aprilie 2015, inculpatul Costiș R., profitând că Curus Veaceslav se afla cu familia peste hotarele țării, prin forțarea geamului, a pătruns în domiciliul ultimului de pe str. M. Varlaam 55, or. Ungheni, de unde pe ascuns a sustras: un inel pentru dame din aur cu greutatea de 5 gr. la prețul de 3800 lei; un inel din aur pentru dame cu greutatea de 7 gr. la prețul de 4700 lei; 2 perechi de cercei din aur cu greutatea de 3,5 gr. fiecare în sumă totală de 4600 lei; 2 pandantive din aur cu greutatea 4 gr. fiecare în sumă de 5400 lei; 2 lanțuri din aur pentru dame cu greutate de 1 gr. fiecare în sumă totală de 1400 lei; 1 lanț din aur cu greutatea de 10 gr. în sumă totală de 8000 lei; o brățară din aur cu greutatea de 7 gr. la prețul de 6200 lei; un fier de călcat la prețul de 800 lei; un aparat de cafea la prețul de 1100 lei; 2 tostere pentru pâine în sumă de 1800 lei; un ceainic electric la prețul de 400 lei; cameră video de model „Panasonic„ la prețul de 3000 lei; 2 perechi de pantofi bărbățești în sumă totală de 1100 lei; câteva perechi de adidași bărbățești în sumă totală de 1400 lei; 3 seturi de lenjerie de pat la prețul de 1000 lei; un cearșaf mare la prețul de 1200 lei; 10 ștergare în sumă de 800 lei; haine bărbățești (pantaloni 5 perechi, cămăși 4 bucăți) în sumă totală de 1550 lei; o pungă cu bijuterii diferite (din sticlă, scoici) cu greutatea de 2 kg., în sumă de 3000 lei; o servietă pentru haine, cauzându-i părții vătămate un prejudiciu în proporții mari, în sumă de 51.250 lei.

Tot el, la 30 aprilie 2015, a păstrat la domiciliul amplasat pe str. Delești 16, or. Ungheni, un fitil de staniol cu multiple găuri penetrante în interior, o sticlă din plastic fără fund, pe pereții căreia erau depuneri de o substanță de culoare cenușie, un fragment din plantă uscată cu miros specific de marijuana și o sticlă din plastic fără fund, pe gura căreia era lipită o folie de staniol cu multiple găuri penetrante, pe pereții căreia din interior se aflau depuneri de o substanță de culoare cenușie, depistate și ridicate în cadrul percheziției.

Conform raportului de expertiză nr.3499 din 26.05.2015, pe pereții garafelor din masă plastică au fost depistate urme de rășină de canabis, cu component activ – tetrahydrocannabinol, atribuindu-se la substanțe narcotice. Cantitatea rășinii de canabis alcătuiește 0,093 și 0.011 grame (materie uscată). Masa vegetală uscată, mărunțită, de culoare verde, cu greutatea de 0,89 și 0,84 grame, reprezintă marijuana, atribuită la categoria substanțelor narcotice. Potrivit Hotărârii Guvernului nr.79 din 23.01.2006 „Cu privire la aprobarea listei substanțelor narcotice, psihotrope și a plantelor care conțin astfel de substanțe depistate în trafic ilicit, precum și cantitățile acestora”, masa de 0,104 grame de rășină de canabis constituie proporții mari.

Instanța a reținut, că inculpatul a recunoscut vina parțial și a declarat că a pătruns în casa părții vătămate și a sustras mai multe bunuri : 2 inele și 2 lanțuri din aur pentru dame, o pereche de cercei, un pandantiv, o cameră video de model „Panasonic”, mai multe perechi de încălțăminte pentru dame și bărbați, lenjerie de pat, un cearșaf pentru pat, 2 tostere, o pungă cu bijuterii pentru dame și alte bunuri. Unele bunuri le-a vândut iar altele le-a făcut cadou. Consideră, însă, că suma

bunurilor sustrase este mai mică de 67.000 lei. Este consumator de droguri, însă la moment nu folosește substanțe narcotice. Se căiește de cele comise, are la întreținere mama invalidă și un copil minor.

Totodată, vina inculpatului este dovedită integral prin probele administrate.

Astfel, partea vătămată Curus V. a declarat, că din casă s-au furat mai multe bunuri, fiind restituite doar camera video „Panasonic”, o pereche de pantofi și un toster, solicitând încasarea de la inculpat a sumei de 30.000 lei, cu toate că i-a fost pricinuită o pagubă mult mai mare.

În baza probelor administrate, evaluate din punct de vedere al pertinentei, concludenței și veridicității, iar în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor, instanța a conchis că vinovăția inculpatului a fost dovedită, încadrând acțiunile lui în baza art. 186 alin. (4) Cod penal, ca furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari și în baza art. 217 alin. (2) Cod penal, ca păstrarea substanțelor narcotice în proporții mari și fără scop de înstrăinare.

Instanța, nu a luat în considerare declarațiile inculpatului privitor la valoarea bunurilor sustrase, ca fiind o poziție de apărare.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, că inculpatul este caracterizat satisfăcător, a recunoscut vina parțial, că circumstanțe atenuante și agravante nu au fost constatate, concluzionând că reeducarea și corectarea acestuia este posibilă numai prin izolare de societate.

3. Avocatul Valentin Bobu a declarat apel, în care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunile inculpatului se fie recalificate la art. 186 alin. (2) Cod penal.

Apelantul a invocat, că în ședința de judecată partea vătămată a declarat că greutatea obiectelor din aur furate și costul lor, a fost stabilit de colaboratorii poliției, el necunoscând prețul lor real. Prețurile la obiectele din aur sustrase sunt exagerate, nu corespund adevărului, fiindu-i pricinuită o pagubă în mărime de 30.000 lei și nu de 51.250 lei.

Acțiunile inculpatului întrunesc cerințele art. 186 alin. (2) Cod penal, reieșind din elementele pătrunderii în încăpere și pricinuirea unei daune considerabile.

Nu s-a ținut cont de un copil minor la întreținere, mama invalid și pensionară.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut, că faptele incriminate inculpatului și-au găsit confirmare prin prisma probelor prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată care coroborează între ele, fără a crea dubii, că circumstanțele descrise în rechizitoriu au avut loc, iar argumentele inculpatului sunt declarative, fiind invocate cu scopul de a evita răspunderea penală pentru faptele comise.

Apărarea critică condamnarea inculpatului, deoarece paguba materială cauzată părții vătămate ar fi de 30.000 lei și nu de 51.250 lei.

Condamnarea pe capătul învinuirii adus în baza art. 217 alin. (2) Cod penal a acceptat-o.

Instanța de fond a încadrat corect fapta săvârșită de inculpat, prevăzută de art. 186 alin. (4) Cod penal, lipsind temeieri legale pentru reîncadrarea juridică a acțiunilor lui în dispozițiile art. 186 alin. (2) Cod penal, iar versiunea apărării urmează a fi respinsă, deoarece nu are nici un suport probatoriu, fiind combătută prin probele administrate.

Partea vătămată a prezentat o listă de bunuri sustrase, valoarea căror a estimat-o la suma de 67.000 lei. Ulterior s-a constatat că un lanț de aur se afla la soția sa, în Grecia, s-a găsit încălțăminte de dame și alte bunuri. Suma prejudiciului material calculat inițial s-a redus până la suma de 51.250 lei.

În cadrul urmăririi penale, o parte din bunurile sustrase au fost depistate și restituite părții vătămate și anume: camera video, pantofi, tastatura și unele bijuterii, iar paguba nerecuperată este de 30.000 lei.

Apărarea a apreciat eronat declarațiile părții vătămate, or, faptul că inculpatul a restituit părții vătămate unele bunuri sustrase, nu schimbă situația faptică și anume, că inculpatul a sustras bunuri în valoare de 51.250 lei, dar nu de 30.000 lei.

În acest sens, sunt relevante și declarațiile părții vătămate depuse în cadrul ședinței de judecată, potrivit căror i-a fost cauzat prin infracțiune un prejudiciu material estimat la suma de 51.250 lei, dar nu de 67.000 lei, cum indicase inițial. Deoarece o parte din lucruri le-a găsit, iar altele i-au fost restituite, prejudiciul nereparat constituie 30.000 lei.

Probele acuzării, prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, indică anume, că din gospodăria părții vătămate au fost sustrase bunuri în proporții mari și nu considerabile, iar în prezența unui astfel de material probant, este imposibilă reîncadrarea acțiunilor inculpatului din art. 186 alin. (4) în art. 186 alin. (2) Cod penal.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de fond a ținut cont de scopul și criteriile de individualizare a pedepsei prevăzute de art. 61, 75 Cod penal, aceasta fiind stabilită corespunzător gravității faptelor și personalității inculpatului, în raport cu pericolul social al faptelor comise și atitudinea procesuală pe care a avut-o inculpatul pe parcursul judecării cauzei.

5. Avocatul Valentin Bobu a declarat recurs ordinar în numele inculpatului, în care solicită casarea hotărârilor adoptate, *cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri.*

Recurentul a invocat, că în ședința de judecată partea vătămată a declarat, că i-a fost pricinuită o pagubă de 30.000 lei și nu de 51.250 lei. Solicită restituirea acestui prejudiciu, iar la ancheta preliminară nu a indicat costul obiectelor din aur și greutatea lor, această apreciere fiind făcută de colaboratorii de poliție.

Instanța de apel, a dat o apreciere greșită declarațiilor părții vătămate indicând, că în urma furtului, i-a fost pricinuită o pagubă de 51.250 lei și nu de 30.000 lei, cum a declarat partea vătămată, motiv pentru care acțiunile inculpatului necesită a fi recalificate în baza art. 186 alin. (2) Cod penal.

În drept, recursul este fondat pe *art. 420-435 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Însă, în recursul respectiv, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, astfel, că recursul menționat nu întrunește condițiile legale de conținut prevăzute în articolele specificate, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar declarat, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept clar definite (*pct. 5. din decizie*), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. **2.** și **4.** din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de fond și de apel, legal și întemeiat au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului, și încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui infracționale în baza art. 186 alin. (4) și 217 alin. (2) Cod penal, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate Curus V., toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală,

din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, acestea confirmând în mod concludent prezența în faptele inculpatului a acțiunilor de sustragere pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții mari și de păstrare a substanțelor narcotice în proporții mari, fără scop de înstrăinare.

Potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*).

Pe lângă aceasta, recursul vizat este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele de fond și de apel au apreciat circumstanțele cauzei (*pct. 5. din decizie*).

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei, în alt sens decât cel pe care îl propune inculpatul, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală, și invocarea doar acestei chestiuni în recursul ordinar este lipsită de orice suport legal (*pct. 5. din decizie*).

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2., 4. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*), nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei.

Pe lângă aceasta, conform art. 336 alin. (6) și (7) Cod de procedură penală, în termen de 3 zile lucrătoare de la data anunțării semnării procesului-verbal, participanții la proces au dreptul să formuleze obiecții asupra lui, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet. Obiecțiile la procesul-verbal se examinează de către președintele ședinței de judecată.

În această consecutivitate, se atestă că potrivit procesului verbal al ședinței de judecată (*f.d. 157*), partea vătămată a declarat în fața instanței de fond clar și fără dubii, că valoarea bunurilor sustrase este de 51.250 lei, adică altfel decât susține recurentul (*pct.5. din decizie*).

Asupra acestui proces-verbal nu au fost aduse obiecții, în conformitate cu prescripțiile din art. 336 alin. (6), (7) Cod de procedură penală și, astfel, informațiile inserate în actul procedural vizat sunt prezumate a fi veridice.

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conțin motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că în acțiunile inculpatului au fost întrunite elementele infracțiunilor imputate, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, acesta urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Valentin Bobu împotriva sentinței Judecătoriei Ungheni din 07 august 2015 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 14 octombrie 2015, în privința inculpatului Costiș Ruslan Ivan, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 30 martie 2016.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco